

mere fornuftig ved at erfare, at jeg ikke er daarligst stillet«.

Saa spurgte jeg Kvinderne, hvorledes de har følt sig tilfredse med Hjelpekassearbejdet som Helhed. Her har Svarene med faa Undtagelser lydt paa, at de har følt sig glade i Arbejdet og været stærkt interesseret deri. Men der lyder dog alt-saa ogsaa afvigende Røster. Saaledes:

»Hjelpekassearbejdet er saavel som alt Arbejde med Forsørgelsesvæsen for mig en Pine, idet man egentlig aldrig kan yde saa stor en Hælp, som man anser for nødvendig for at skaffe gode, menneske-værdige Kaar«.

Fra et Par Sider er der fremhævet, at Hjelpekasseinstitutionen rummer en Fare derved, at Folk søger Hjælp derfra i Tilfælde, hvor de aldrig vilde være gaaet til Fattigvæsenet, og vil søge dertil ved den mindste Anledning.

Endelig skal jeg anføre en Besvarelse, der i sine Synsmaader er saa interessant og ejendommelig, saa den fortjener at kendes i sin Helhed. Efter indhentet Tilladelse kan jeg meddele, at den stammer fra Fru Mary B. Westenholz. Hun skriver:

»Jeg føler mig utilfreds med min Virksomhed i Hjelpekassen. Jeg har skænket den megen og alvorlig Overvejelse og er kommet til den Overbevisning at Hjelpekasserne gør nogen Gavn, men megen Skade. Det er fordærligt for et Samfund saaledes ved Lov at organisere, hvad der burde være et Kærlighedsarbejde. De trængende og de hjælpende skilles fuldstændigt. Jeg tror, Hjelpekasseinstitutionen »afmander« Befolkningen. Den vil gøre mindre og mindre i Retning af at afhjælpe Nøden, fordi dens Bidrag — saa at sige — vil indgaa i de trængendes Budget saaledes, at de ligefrem regner med dem og paa en Maade ved letsindig Gæld opbruger dem, inden Øjeblikket er der. Jeg taler ikke her om de enkelte Tilfælde, hvor en Familie hjælpes over en uforudset og uforudseelig økonomisk Krise, hvor Hjelpekassen utvivlsomt udretter noget; men her rejser Spørgsmaalet sig: vilde en saadan Familie ikke blive hjulpet uden Hjelpekassen? Jeg tror som sagt, ikke, Nøden vil blive mindre ved Hjelpekasserne. Selv føler jeg, som om mit Hjerte blev haardere ved saaledes »forretningsmæssigt« uden personlige Ofre at trænge ind i Menneskers Forhold. Det er mere og mere blevet min Tro, at Hjelpekasserne

skulde forandres til *Præmieraad*, saaledes at de Mennesker, der med smaa og usikre Indtægter under Sygdom og Vanskeligheder holdt Hjemmet sammen og Modet oppe, tildeltes Præmier. Det vilde ikke være vanskeligere at afgøre, hvem der vilde være værdige til Præmier, end det nu er at afgøre, hvem der er værdig til Hjælp, og Pengene vilde have en hel anden »pædagogisk« Virkning, naar de kom som Belønning for mandig Modstand mod Nød og Ulykke, end naar de, som nu, kommer som et Halmstraa til den selvopgivende. Den Nød, der ikke kunde bødes paa ved Hjælp af Arbedsløshedskasser, Sygekasser o. l., og som ikke bør afhjælpes af Fattigvæsenet, maatte ty til »gode Mennesker«. Jeg beder Dem undskylde, at jeg kommer saa langt bort fra Spørgsmaalet. Jeg har skænket Sagen mange Tanker og er derigennem og gennem min Erfaring kommet til den Overbevisning, at der ved Hjelpekasseloven, som ved mange af de andre sociale Love er taget alt for lidt Hensyn til den psykiske Side af Sagen: Beklag en Mand, og Du svækker ham. Giv en Mand Anerkendelse, og Du styrker ham«.

For som i en samlet Sum at faa en Bedømmelse af Kvindernes Medvirken spurgte jeg endelig saavel Mænd som Kvinder, om de for Fremtiden vilde kunne anbefale Valg af en Bestyrelse, der er ensidig sammensat alene af Mænd eller alene af Kvinder.

Svaret herpaa er et absolut Nej. Fra alle Sider synes man enige om, at de ensidig sammensatte Bestyrelser er noget, der hører en svunden Fortid til, som ingen ønsker tilbage. En Kvinde opstiller Bestyrelsessammensætninger i følgende tre Kvalitetsgrader: »Mænd og Kvinder, men flest Kvinder. Dernæst Kvinder alene. Mænd alene mindst heldig«. I ikke fuld Overensstemmelse hermed skriver en anden Kvinde: »Kvinder er paa mange Omraader smaatskaarne og handler og taler mange Gange uden at tænke, saa en Bestyrelse udelukkende af Kvinder duer ikke«.

Uden Undtagelse holder Mændene paa, at Kvinderne skal med; selv han, som synes at have haft saa lidt Udbytte af deres Medvirken, vil ikke af med dem. Der er dog ingen, der vil gaa til at foreslaa Bestyrelser udelukkende af Kvinder; men en elskværdig Mand udtaler sig til